

Een warm onthaal...

OP DE KOFFIE BIJ WILLY DE GRAUWE

In het boek van onze Heistse geschiedenis draagt iedere bladzijde een naam.

Elk verhaal heeft zijn eigen leven, en juist daarin herkennen we telkens een stukje van onszelf !

"Heyst Leeft" was ditmaal op bezoek bij Willy De Grauwe.

Onze twee vrouwelijke bestuursleden begrepen al gauw dat je 70 jaar herinneringen niet zomaar kunt resumeren in enkele bladzijden.

Toch zijn ze erin geslaagd de mijlpalen in het leven van deze bijzondere man op papier te vereeuwigen.

Hier volgt hun verhaal ...

De heer Willy De Grauwe werd geboren op 29 mei 1906 uit een gezin van 5 kinderen.

- Willy (85 jaar)
- Julia (zuster Elise) +
- Marceline +
- Marie-Louise (zuster Emilia - 80 jaar)
- Martha (zuster Elise - 77 jaar)

Als oudste en enige zoon zag hij drie van zijn zusters toetreden tot de kloosterorde.

Zijn roeping zou werelds blijven, maar rijk aan sociale-, politieke -, en beroepsvaardigheden.

Als kleuter op de "zusterschool" herinnert hij zich nog levendig zuster Geneviève en Albertine.

Vanaf zijn 7 jaar volgde hij de lessen aan de "Gemeenteschool" met degelijke lesgevers zoals de heer Richard Gobert, Walgraeve en Vandewalle.

Daarna volgde de Broederschool, tot hij als 15-jarige besloot om bakker te worden.

Wat aanvankelijk begon als vakantiejob zou uitgroeien tot een zelfstandig beroep.

Zijn leerschool was drie bakkerijen in Heist, waar hij tijdens de zomermaanden zijn liefde voor het vak zou aanleren. Zijn eerste poging was bij bakker Jan Everaert, toen volgde Leopold Savels en later Albert Vandepitte.

Waar broodbakken al niet goed voor is, want bakker Leopold Savels had immers een dochter...

En daar maakte hij voor het eerst kennis met zijn toekomstige vrouw met wie hij in 1930 zou huwen (Maria Savels).

Op 19-jarige leeftijd werd hij onder de wapens geroepen.

Hij werkte in de militaire bakkerij te Gent, en bracht het tot brigadier. Die leidinggevende functie – op zeer jeugdige leeftijd – verraadde toen reeds zijn wil en de bekwaamheid om zich op te werken. Na zijn legerdienst werkte hij gedurende twee lange winters bij de Voorzitter van de Belgische Bakkers te Brussel. Daar had hij ook de gelegenheid om bijscholing te volgen en zijn diploma te behalen.

Beroep

Niets stond hem toen nog in de weg om een stuk grond te kopen in de Polderstraat en er in 1930 zijn eigen bakkerij te bouwen. Rond die periode begon de oostkant van Heist aan te groeien, maar toch stonden er pas een 7-tal huizen in voornoemde straat ?

In de beginperiode werd het brood nog bedeed met een triporteur getrokken door een ... hond. Later werd dit verboden en breidde hij zijn klantenronde uit achter het stuur van een kleine FORD.

Zijn eigen gezin telde drie kinderen :

- Karel
- Leopold
- Marceline.

Toen brak de oorlog uit.

De meeste inwoners van Heist werden geëvacueerd naar Knokke.

Willy De Grauwe – zelf voorzitter van de bakkers van Heist–Duinbergen – werd opgeroepen door Burgemeester Deckers met volgend verzoek :

"Of hij in Knokke brood wilde bakken voor onze Heistenaars ?"

Dus al hun meel verhuisde naar Knokke, de leegstaande bakkerij van Demarey werd weer opengesteld, en daar kon hij – samen met 5 andere bakkers – op zijn manier de mensen door hun honger helpen.

In barre omstandigheden : zonder elektriciteit, zonder gist, en weinig zout bakten ze hulpvaardig verder.

Er was kolengebrek, en ooit werd zelfs een vracht kolen bezorgd vanuit de koninklijke villa... want de oven moest immers brandende blijven...

Zijn hulp ging niet onopgemerkt voorbij, en eenmaal terug in Heist waren de mensen hem genegen. Zijn bakkerij groeide, en toch kreeg hij meer armslag toen zijn zonen opgroeiden en met ijver meewerkten in de zaak. Ook zijn knecht Joseph Casier, die hem 20 jaar lang trouw bleef, nam een deel van het werk over, zodat hij zich kon toeleggen op het politieke leven.

Politiek

Want toen de oorlogsperiode langzaam vervaagde werd hij in 1952 gecontacteerd door notaris de Gheldere om de CVP op te richten te Heist. Reeds na de eerste verkiezingen van 1951–1952 bleek dat hij – na notaris de Gheldere – de meeste voorkeurstemmen behaalde. Het eerste mandaat echter zou hij weigeren om beroepsredenen. Hij nam wél de taak op zich van Voorzitter–bedeler van de C.O.O. (Commissie van Openbare Onderstand).

Bij zijn tweede mandaat stond hij slechts op de 10e plaats van de lijst, en toch werd hij verkozen. Heist wilde hem als schepen, en dit ambt heeft hij toen aanvaard.

Vier mandaten lang heeft hij zich kandidaat gesteld en werd respectievelijk schepen van feestelijkheden, van burgerlijke stand (hoeveel paartjes heeft hij niet in de echt verbonden ?) en van financiën.

Zijn politieke kennis werd hem reeds als kind bijgebracht door zijn stiefgrootvader de heer Henri Gheyle. In zijn kindertijd liep hij er in en uit, want ze woonden naast de deur, en daar werd de kiem gelegd voor zijn latere ambities.

Toen hij ons vertelde over zijn politieke carrière wilde hij dit hoofdstuk niet afsluiten zonder schepen Parez van Openbare Werken nog eens extra in de bloemetjes te zetten

Na de oorlog was Heist immers fel beschadigd, het Heldenplein lag plat, het directeur-generaal Willemspark e.a.

De heropbouw van Heist – zoals we het nu kennen – is de verdienste van de heer Georges Parez.

Willy De Grauwe, en vele anderen, droegen zeker hun steentje bij, maar de grote drijfkracht was de heer Parez.

Willy De Grauwe, schepen van en te Heist

Niet zonder trots vertelde Willy De Grauwe dat het afscheid van zijn politieke carrière hem licht viel, omdat zijn zoon Karel hem opvolgde.
Ook hier gaven generaties ver elkaar hun streven en kennis door.

Sociaal

Op sociaal vlak liet hij zich niet onbetuigd.
Zijn vader was schutter en circa 1958 kwam hij ook in het bestuur als "stadhouder", in verband met zijn functie als schepen.

De schuttersvereniging "Duinengalm" kwam één keer per week bijeen om te oefenen op een plein in de Oude Kerkstraat. Ooit werd hij "sire", en tot op heden is hij nog steeds "deken van de perse" samen met Isidoor De Grootte.

Goed om weten :

Deze maatschappij kreeg de naam 'Duinengalm' omdat bij de stichting in 1878, de wip opgesteld stond in een duinpanne, dit is het laagste punt tussen twee duinen, gelegen ongeveer ter hoogte van het Square Albert (nu De Kinkhoorn). In een dergelijke laagte waren de geluiden meer galmend, gezien men min of meer ingesloten was tussen de duinen. Daarom bracht men deze twee woorden : duin én galm samen, wat "Duinengalm" werd. *

Zijn grootvader was Voorzitter van de Kerkfabriek, en zelf koesterde hij ook ambities in die richting.

Hij werd de jongste kerkmeester, in functie van schatbewaarder samen met de heer Opsomer.

Uiteindelijk bleef hij 40 jaar lang actief lid van de Kerkfabriek...

In het begin van de jaren 50 werd hij ook lid van de raad van beheer van de Avondschool (gemeenteschool – Pannestraat), samen met Firmin Rosseel en Joseph Huyghe.

Voor de vissers was er een afdeling "netten breien", toen nog aangeleerd door de broer van onze eeuweling Frans Vantorre.

De heer Cattoor uit Ramskapelle leerde de jeugd timmeren.

Er was immers nog geen dag-onderwijs.

Alsof dit nog niet genoeg was, werd Willy ook Voorzitter van de goedkope woningen in Heist. Als opvolger van de heer Parez stond hij voor een moeilijke taak, want de aanvraag was vijf maal zo groot dan het aanbod.

In de Vredestraat getuigden de drie huizenblokken nu nog steeds van de inzet van de initiatiefnemers de heer Armand Everaert en zijn medewerkers.

Op onze vraag of hij er dan ook nog een hobby op nahield herleefde hij. Want zijn passie was tuinieren.

Achter de bakkerij had hij een grote tuin, waar hij planten en bloemen kweekte, maar ook konijnen en duiven.

Willy De Grauwe in zijn bloementuin

Zelfs nu is zijn ouderdom rijk gevuld.
Hij heeft immers twee kleinkinderen en zelfs twee achterkleinkinderen.

En dan zijn er nog de herinneringen...
Zijn strijd samen met en tegen politieke vrienden die hij in revue laat voorbijgaan...

de heer Jean-Baptist de Gheldere

de heer Georges Parez

de heer Warmoes (beenhouwer, gemeenteraadslid, sekretaris van
Ramskapelle)

de heer Omer Vlietinck (smid en gemeenteraadslid)

de heer Jan Maes (apotheker en voorzitter)

de heer Kamiel van Foks (Vantorre – gemeenteraadslid)

de heer Alfred Martony

De Pastoors die hij zag komen en gaan

– E.H. Froidure

– E.H. Masschelein

– E.H. Ampe

– E.H. Debaecke

– E.H. Loncke

– E.H. Vandesompele (de huidige pastoor)

Oneindig fier toonde hij ons zijn gesculpteerde doos (vervaardigd door soeur Emilia) vol met eretekens en medailles.

Vooreerst het "Zilveren Ereteken van Sint Donatianus" toen hij gevierd werd door mgr. Emiel Desmedt voor zijn goede diensten bij de Kerkfabriek.

Dan zijn "Gouden Medaille in de Orde van Leopold II" voor zijn bewezen diensten aan de Middenstand.

Vier decoraties van de Tweede Wereldoorlog, want ooit volgde hij Alfred Martony op als afgevaardigde van de Oudstrijders die in materiële nood verkeerden.

Dienstbetoon, inzet, ambitie, zich nuttig maken... het hoort bij de samenleving.

En toch is niet iedereen geroepen om naast zijn eigen leven nog een heel leven op te bouwen in de kerk van zijn gemeenschap.

Willy De Grauwe deed dat wel. En met sukses. Nu kijkt hij terug op een rijk verleden, en koestert zich in de genegenheid van zijn nakomelingen, en in de rijkdom van zijn herinneringen.

De regen gutste nog steeds in stromen neer toen wij huiswaarts keerden.
Maar we voelden ons blij in het weten dat ons verhaal steeds rijker werd bij ieder woord dat onze "eregast" armer werd.

Aan al onze leden wensen wij : veel winters leesgenot !

Rita Vandewalle
Marie-Christine Dezutter

*LEGENDE
VAN DEN
DÛVEL, CONCORDIA*

WIE, WEET ER MEER OVER...
